

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20231001001029 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца – Национална агенция за приходите/НАП/, чрез С. Х., директор на дирекция „Държавни вземания“ срещу решение № 1207 от 13.10.2023г., по т.д. № 20231100900940 по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-18 състав, с което са отхвърлени обективно и кумулативно съединените искове срещу „Интерстройпроект 90“ ООД/в несъстоятелност/, ЕИК 121877053 за признаване на установено, че предявените и включени в списъка с приети вземания, в общ размер от 226 638,60 лева, от които 156 216,24 лева – главници и 70 422,36 лева – лихви начислени до 22.06.2022г., са с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ и следва да бъдат удовлетворени от стойността на реализираното обезпечение.

Въззивникът/ищецът – НАП счита, че са неправилни изложените аргументи в обжалваното решение относно неприложимостта на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, по отношение на наложените запори след датата на откриване на производството по несъстоятелност. Забраната на чл. 638, ал. 3, изр. 4 ТЗ не се отнасяла за вече наложени обезпечителни мерки по ДОПК, преди постановяване на решението за откриване на производство по несъстоятелност. Твърди, че вписването на запора в ЦРОЗ, не е елемент от фактическия състав за налагането на обезпечителните мерки и не е регламентирано в ДОПК. На следващо място твърди, че от представените и приети в хода на производството писмени доказателства, се установявало, наличието на запори наложени по реда на ДОПК за обезпечаване на публични вземания,

приети в производството по несъстоятелност срещу длъжника, които са вписани в Централния регистър на особените залози/ЦРОЗ/. Твърди, че в текста на разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ са включени освен договорените между длъжника и кредитора обезпечения, така и наложените в хода на принудителното изпълнение обезпечителни мерки вписани в ЦРОЗ. Противопоставя се на тълкуването в съдебната практика, че вписаните от НАП запови не осигурявала привилегии, наред с уредените от длъжника реални обезпечения. Моли въззивния съд да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да уважи предявените искове. Претендира направените по делото разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Въззиваемият/ответникът - „Интерстройпроект 90“ ООД/в несъстоятелност/ не е подал отговор на въззивната жалба, не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Постоянният синдик на „Интерстройпроект 90“ ООД/в несъстоятелност – Р. И. А. е подал в срок отговор на въззивната жалба. Счита, че въззивната жалба е допустима и по същество основателна. Твърди, че по изложените във въззивната жалба правни доводи, нямало еднозначно становище в съдебната практика, относно приложението на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ. Това налагало тълкуване на закона и правилно прилагане. Счита, че щом запорът на НАП е вписан в ЦРОЗ преди решението по чл. 630 ТЗ, привилегията на НАП следвало да бъде зачетена. Моли въззивния съд да уважи въззивната жалба, да отмени обжалваното решение и да уважи предявените искове. Не претендира разноски.

Въззивният съд като взе предвид събраните по делото доказателства, оплакванията в жалбата и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законния срок от надлежна страна по делото против подлежащо на въззивно обжалване решение, същата е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част.

Видно от приетите в първоинстанционното производство доказателства по делото, се установява, че са налице всички положителни материални и процесуални предпоставки за съществуването и упражняването на правото на иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ. С решение № 360 от 30.05.2022г. по т.д. № 214/2022г. по описа на САС, е обявена неплатежоспособността на „Интерстройпроект 90“ ООД и е открито производство по несъстоятелност. Ищецът – НАП е предявил в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ процесните вземания пред съда по несъстоятелността. Тези вземания са приети от синдика и са включени в списъка на приетите вземания обявен в ТР. С определение № 260896 от 02.05.2022г., по т.д. № 427/2020г. по описа на СГС, постановено по реда на чл. 692, ал. 4 ТЗ, съдът по несъстоятелността е уважил възражението подадено от друг кредитор – Ю. Д. М.. Това определение е обявено в ТР на 04.05.2023г. Исковата молба е подадена на 16.05.2023г. и е в законоустановения срок 14-дневен срок по чл. 694, ал. 6 от ТЗ. Постоянният синдик – Р. И.

А. е конституиран като страна по делото от първоинстанционния съд, на основание чл. 694, ал. 4 ТЗ.

Първоинстанционният съд правилно е установил от доказателствата по делото фактическата обстановка и страните не спорят, че са възникнали процесните публични вземания, че НАП е образувал изпълнително дело, че с постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 09.03.2021г. и от 07.09.2021г., са наложени запор върху вземанията от банки, които на 13.06.2022г. са вписани в Централния регистър на особените залози по партидата на „Интерстройпроект 90“ ООД.

За да отхвърли като неоснователни предявените иски, първоинстанционният съд е изложил решаващи мотиви, че след датата на откриване на производството по несъстоятелност не могат да се извършват действия, които биха променили съществуващото към момента състояние на задълженията на длъжника, включително възможността за предпочитително удовлетворение, на основание чл. 638, ал. 4, изр. последно/преди изм. ДВ бр. 66 от 2023г./. Съобразил е разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗОЗ, че учреденият при условията и по реда на този закон залог е противопоставим на трети лица от момента на вписването му и от значение е датата на неговото вписване в ЦРОЗ. В разглеждания случай към датата на откриване на производството по несъстоятелност на „Интерстройпроект 90“ ООД – 30.05.2022г. обезпечителните мерки, допуснати с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С210022-022-0015989/09.03.2021г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С210022-023-0002480/07.09.2021г. издадено от публичен изпълнител с месторабота ТД на НАП – София не са наложени по смисъла на закона, поради което вземанията, които са обезпечени с тях, не се ползват от привилегиите на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. Изложил е допълнителни мотиви, че споделя разрешението, възприето от трайно установената и непротиворечива практика на ВКС, че наложените по реда на ДОПК и вписани по реда на ЗОЗ запови за обезпечаване на предявените от НАП вземания, дори вписването да предхожда откриването на производството по несъстоятелност, не създавал за публичните вземания, за чието събиране е наложен, привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна, следното:

Предмет на правния спор във въззивното производство е редът на удовлетворяване в производството по несъстоятелност, на вземанията обезпечени с наложени запови по реда на ДОПК, които са вписани в ЦРОЗ.

С изменението на [чл. 26, ал. 3, т. 11 ЗОЗ](#) от ДОПК(ДВ бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.) е отменено основанието, на което заповите наложени от НАП по реда на ДОПК, са подлежали на вписване в ЦРОЗ. Ето защо, вписаните от ищеца в ЦРОЗ обезпечителни мерки не създават привилегия по [чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ](#), тъй като извършените от НАП вписвания нямат правно действие и не се ползват с право на предпочитано удовлетворение, преди останалите кредитори в производството по универсално принудително изпълнение. Следователно предявените иски са неоснователни и следва да

се отхвърлят само на това основание.

Допълнителен аргумент за неоснователността на предявените иски са обстоятелствата, че съгласно разпоредбата на [чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ](#) вр. с [чл. 638, ал. 4 ТЗ](#)/ преди изм. ДВ бр. 66 от 2023г./, вписването на запора след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, е непротивопоставимо на останалите кредитори и вземането не може да се ползува с привилегиата по [чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ](#). Вписването няма за последица създаването на право на предпочтително удовлетворение, а има за цел непротивопоставимост на правата на обезпечения кредитор, на основание [чл. 12, ал. 2](#) и [чл. 30, ал. 1 ЗОЗ](#).

При подаването на въззивна жалба не се дължи предварително държавна такса, на основание чл. 694, ал. 7, изр. второ от ТЗ. С оглед изхода на правния спор по делото, държавна такса се дължи от ищеца, но доколкото предмет на иска е установяване привилегия на публични вземания на НАП, ищецът е освободен от нейното заплащане, на основание чл. 84, т. 1 от ГПК.

Въззиваемият/ответникът и синдикът не претендират разноски за въззивното производство и такива не следва да им се присъждат.

Предвид гореизложеното решението на СГС е законосъобразно и правилно и следва да се потвърди, като в останалата част въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл. 272 от ГПК.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1207 от 13.10.2023г., по т.д. № 20231100900940 по описа на Софийски градски съд за 2023г., т.о., VI-18 състав.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____